

Pozdravljene, igračke!

Iz nepopisno lepe in tihe dežele moje mladosti, iz dobe pravljič, pripovedk in veselih pesem, iz časov sreče in svetlih, blestečih se sanj, pozdravljam te pisane, velike in majhne stvarce, moje tovariše v jesenskih deževnih popoldnevih in mrzlih zimskih večerih! Pozdravljam igračke, prijetne svoje prijateljice, pozdravljam jih in mislim pri tem na vse skrbi, ki smo jih otroci imeli z njimi, da nam včasih še v spanju niso dale miru.

Pozdravljam te, beli konjiček, in tebe, smešna, rjava opica! Kako sem imel rad drobne bele ovčice, punčke s plapolajočimi sinjimi trakovi in velikimi steklenimi očki, črne hudobce z rdečimi jeziki in smešne pajace, pisano oblečene in poslikane, z gibljivimi rokami in nogami... Vi vsi ste mi bili svet, poln življenja in duše, bili ste mi bitja, zvrhana s skrivnostmi, bili ste mi blizu in obenem daleč...

Igračke, konjiček in pajac, medvedek in osel, hiše, vozovi, železnica in ladje so mi nudili brezmejno

veselje in napeto zaposlenje. Iz kroglasto okroglih, zelenih in mehkih dreves smo si zidali arabske vrtove, kjer smo doživljali strahovite dogodivščine z rumeno pobarvanimi levi in krvoločnimi tigri, kjer so se zibale gibke opice na drevju in kjer so se gugale hreščeče papige. Cela mesta smo si postavili iz rjavih in rdečih koščkov lesa, ki so predstavljali majhne in velike hiše. Črnosivega, nagačenega oslička, ki je znal rigati, če smo ga stisnili na trebuhu, smo imenovali našega prijatelja, malega lepega psička smo božali kakor bratca ali sestrico, rdeči pajac je moral z nami v posteljo, skrbno odet in pokrit... Čudeži so se takrat godili v naših srcih. Pobožno smo stali o božiču pred jaselcami z zlato zvezdo, ki se je lesketala nad glavami svete družine in nad Jezuščkovo, z diademom in s svetlo zarjo obdano glavico...

Pozdravljene, igračke, davne prijateljice moje!

B. V. Radoš

Sveta noč

Vsa tiha, božja zemlja
je v čudu zastrmela:
najlepšo zvezdno haljo
si nočka je nadela.

Gozdovi so prašali:
„Mar danes noč je tista,
ki v njej povsod na svetu,
kraljuje sreča čista?“

A polja so dejala
v obleki snežnobeli:
„Prišla je, ki od vekov
najhujše rane celi...“

„Oj, blažena, ti sveta!“
srce je k njej molilo.
Vse vroče hrepenenje
nocoj se je izpolnilo...